

Publicerad 2010-07-16 00:53 av Gawain

Min fiendes fiende är min bästa vän

[nåd]

Hämndens dotter

Kall av regn steg hon in, blödande från
insidan av hjälmen, från midjan rann en
strid ond väta nära nog svart

trasig av inre blödningar log hon trots
allt, släpandes svärdet mot golvets kalla
sten knappt förmögen att längre bära
sin egen tyngd

men aldrig blyg, aldrig svag

och där hon släppte hjälmen med dyra
nitar i gul metall mot golvet föll skuggan
mot väggen som ett omen fullt av svek

Ändå bad hon, utan att röra formen på
sönderslagna läppar om den enda form
av ärbarhet man kan få
fiende som hon var, i främmande kloster
bland främmande, förvisso fromma män

-människan djupt där inne bad en bön
genom glansen i sina ögons universellt
mest uppgivna glans

en bön som var hörd

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Gawain med Poeter.se id #12578 innehar upphovsrätten